

Den gode samtalen

Kirken i møte med den åndelige lengsel i vår tid, var temaet da diakonene møtte Oslo biskop i vår. Sognediakon Toril Strand i Sofienberg menighet var en av innledderne. Hun ser sin egen arbeidssituasjon i lys av det temaet som er sentralt i kirken for tiden.

AV TORIL STRAND

Lengsel etter hva?

Hvordan har jeg som diakon i 10 år og medvandrer sammen med mange mennesker møtt det som vi definerer som åndelig lengsel?

Jeg tror ikke at all åndelig lengsel er lengsel etter en Gud med stor G. Gud som den kristne kirkes treenige Gud.

Ofta uttrykkes det i form av lengsel etter "noe" som er større enn meg selv, noe som er stabilt og varig utenfor meg selv, og som er der når jeg trenger det.

Dette "noe" definerer folk flest ikke som Gud eller Jesus. For mange er det likevel "en høyere makt" som kan gi trygghet og støtte i en skiftende og kanskje utrygg tilværelse.

Selv tror jeg vi her står overfor en dyp lengsel etter identitet og tilhørighet; til det å bli hel igjen.

Åndelig lengsel kan ha mange uttrykksformer.

Som 16 år og nyfrelst i

Trøndelag, husker jeg spesielt bønne- og vitnemøtene som var preget av inderlighet og et sterkt ønske om Jesu nærvær og himmellengsel. Folk spratt opp og vitnet om vandringsen med Vår Herre.

Men, som diakon i Sofienberg har jeg andre erfaringer:

Det er ca. 10.000 mennesker som bor i min menighet. I de første årene da de eldre utgjorde en stor del av grasrota, var mange foreninger og aktiviteter rettet mot disse. Jeg tror de ble rikelig og variert møtt i sin åndelige lengsel.

Nå har vi færre eldre, i stedet har vi flere travle dobbeltarbeidende småbarnsforeldre, mange kirkelige nomader og studenter som leter etter "kule fellesskap".

Mye har forandret seg og vi har lagt ned mange aktiviteter. Vi har tenkt både høyt og stille, alene og sammen om hvordan vi møter folk NÅ.

Vi har tenkt at vi som kirke og menighet først og fremst vil møte mennesker med det som vi er gode på og det vi har tro på – og det er gudstjenestefeiring, og dessuten skape gode møtesteder og et lett tilgjengelig menighetskontor. Sist, men ikke minst; jeg tror at det kan uttrykkes mye åndelig lengsel i en

prat på gatehjørnet eller over en kaffekopp.

Gudstjenesten

Jevnlig kommer det mennesker en stund før gudstjenesten – de tenner lys – sitter ned i stillhet i vårt gamle, flotte kirkerom.

Vi har ikke så mange fancy gudstjenester. Vi tror mer at vi skal formidle den gamle slitesterke liturgien som er gjenkjennelig, slik at folk lettere kan være med og uttrykke seg.

Salmevalget og salmesangen er viktig. Her kan vi med salmedikterens ord uttrykke vår lengsel. I Sofienberg kirke er det god salmesang.

Vi har nattverd så å si hver søndag, og nesten alle som går til gudstjeneste går også til nattverd..

Mine prestekolleger opplever at de får god kontakt under prekenen.

Den vanlige gudstjenesten er på en måte som å servere sikringskost – den gir slitestyrke og bærer gjennom motgang.

Konsertene i kirka trekker mange mennesker og det er bra.

Kanskje er det lettere å gå i kirka når det er en kjendis det er fokusert på? Det er kanskje uttrykk for en åndelig lengsel som vi skulle ta mer på alvor?...Skjønt, bare å gå på konserter er kanskje

som bare å gå til dessertbordet; den gir mange kalorier – men er ikke noen spesielt god som basis for sunn helse.

På julaftens gudstjeneste er kirka stappfull med "fremmede voksne" og bråkende barn. 1.juledag kommer 16 sjeler.

Gjennom flere semestre har vi hatt kveldsmesse som en forenklet Thomasmesse. Den var god og oppbyggelig, men vi var bare noen få som kom, så den ble lagt ned. Likedan med

en kveldssamling i kirka som het "Tid for bønn, stillhet og ettertanke". Etter noen semestre ga vi opp.

Hva er dette uttrykk for?

Vi trodde vi ga et tilbud folk hadde behov for. Men enten vi vil det eller ikke er vi en del av tilbudene som menneskene daglig overstrømmes av. Dette er en stor utfordring for oss som kirke og kanskje spesielt for oss i sentrumsmenighetene.

Møtesteder

For meg som diakon er det møtesteder overalt; på hjemmebesøk, kirkekaffen, på gata, på Kiwi. Jeg har i årenes løp hatt mange flotte samtaler om tro og liv nettopp på disse uformelle møteplassene.

Etter disse møtene som ofte er så meningsfylte, har jeg ofte undret meg på om selve samtalen er målet i seg selv. Eller tenker vi alltid lenger, til kirkegang og bekjennelse?

Jeg opplever at mennesker lengter etter å bli sett og lyttet til, og mange har et stort meddelesesbehov. De leter ikke i så stor grad etter klare svar og tydelige standpunkt, men ønsker å møte noen som har tid og lyst til å høre på deres tros- livshistorie. Uten å fordømme. Bare være med dem i noe som kanskje en lengsel etter å komme til tro. Her er det snakk om å formidle en trygghet så mennesker tør komme.

Jeg har stor tro på den "gode samtale" og at det kan være en god måte å møte menneskers åndelige lengsel på. Men da må vi signalisere det og gi tid og legitimitet for det.

Gjennom samtalen kan vi også lettere tilby menighetens fellesskap, slik at ikke folk blir "gående på gress", men blir en del av dette fellesskapet.

Her må man heller ikke overse den mer tradisjonelle sjelesørgiske samtale bak en lukket dør.

Så litt om menighetskontoret. Det er vel egentlig få som tenker over at det har noen plass innenfor temaet.

Men, kontoret er et offentlig kontor hvor folk i alle livets situasjoner ringer og kommer. De kommer med mange tanker, spørsmål og behov. Kanskje kunne noen av disse henvendelsene være en anledning til nærmere kontakt; i alle fall for oss diakonene.

Alt i alt: Jeg tror på gudstjenestens bærekraft gjennom hverdagene, og jeg tror på at vi som kirke

og menighet må møte mennesker åpent og ekte når vi skal møte menneskenes åndelige lengsel i vår tid.

Jeg tror at både kirkens troverdighet og framtid nettopp ligger i om evangeliet som forkynnes blir omsatt i et praktisk nærvær der menneskene møter oss. ●

Benytt dine medlemsfordeler!

Ring 815 00110

**Gjensidige
NOR**

www.gjensidige.no

Forsikring-Lån-Sparing